

Kad se dunjaluk osladi covjek vise ne mari ni za drugom ni za Bogom. Njme vlada prokletnik i sapce na uho kako je dunjaluk jedino sto treba da slijedi i uziva u zivotu a sve drugo nije vazno. Ahiret, smrt, moral i sve drugo sto je proizislo iz Allahove dz s Objave, casnog Kur'ana dosaptava mu da je izmisljotina. Mnogi se upecaju u tu zamku i krenu krivim putem.

Bio jedan djecak koji je rastao sa svojim sestrama i bratom uz pobožne roditelje ucio dobro u skoli i dzamiji ali je nakon izvjesnog vremena nastavio skolovanje u gradu te se "oteo" kontroli roditelja. U to vrijeme bilo je "popularno" ici u barove, kafane, piti, bludniciti... pa je i on, tada vec mladac, to radio. Uzivajuci zaboravio da treba ici u dzamiju umjesto u kafanu, klanjati umjesto piti i bludniciti... To je trajalo sve do njegove zenidbe i nakon nekog vremena je, sad kao zreo muskarac, pa jos, na nagovor svojih pajtosa opet nastavio ici u kafane i ciniti sve sto je Svevisnji Allah dz s zabranio. Mnogo je novca potrosio na gluposti ne mareci za porodicu i sincica i kcerkicu, roditelje i rodbinu, trazio drugove po smrdljivim birtijama umjesto u dzamiji.

Svi su mu bili preci od njegovih bliznjih. To je tako trajalo do rata '92. Tokom rata se nasao na klackalici zivota i smrti. Naime, svakodnevena opasnost po zivot, pogibije bliznje i dalje rodbine, drugova spozaje da je protratio svoje naljepse godine zivota u mraku i magli te pocinje razmisljati o Allahu dz s i ahiretu. Od sestre dobija Kur'an casni sa prevodom koji cita u dahu i nakon toga pozelio da uci i klanja. Ali, kad je poceo uciti- nezna ni naopako. Osjecao je veliki stid i nesto ga zaboljelo u grudima. Dosavsi kuci sa linije uzima ilmihal i procitavsi samo jednom sura koja je nekad znao, vratise mu se u sjecanje. Od tada je neprestano ucio, klanjao i osjetio da

mu se iman povećao te je pomislio da je jaci od prokletog sejtana.

Pazi,samo je pomislio i nakon toga je poželjeo da se "testira".Odlucio je da napravi "pauzu" neko vrijeme i smatrao da se može vratiti kad god pozeli i pasti na sedzdu Svevisnjem Allahu dz s.Medjutim,desilo se sasvim drugo.Umjesto toga on je malo pomalo zaglibio kao nekad.Pocele su strasne muke.U porodici je bila zastrasujuca atmosfera.Djeca vec i u skolu krenula,neimastina,nema posla,nema nikakvog rjesenja da otkloni nedace u koje se zapleo,pokusava da uci i klanja ali nikako da to obavlja niti ima za to vremena.Sve se pocelo urusavati.Bio je na ivici ludila i u misli su mu dolazile zastrasujuce ideje.Pomisljao je da ubije suprugu i djecu,da izvrši samoubistvo...

I,jednoga dana,odnosno noci, pred sabah,usnio je san.I to kakav san.

Sanjao je sebe na nekoj padini kroz koju je tekao bistri potocic i cuo svoj glas kako uci suru Vel Asr.Probudio se ali je i dalje cuo svoj glas kako uci.Nakon nekog vremena se razbudio i razmisljao o svom neobicnom snu.Pribrao se,ustao i klanjao dva rekata nocnog namaza.Sacekao je sabah te je i njega klanjao.Od toga dana je nastavio i promijenio se a promijenilo se i njegovo stanje.Djeca su rasla,on dobio stalni posao,jedan sin završio medresu i njegova porodica bila za primjer drugima.

Danas kad taj izidje na sokak ili dzamiju ljudi rado sa njim razgovaraju a on nalazi vremena za svakog i nastoji pomoci koga može.Njegov put do Istine je bio tezak a on je bio najveći krivac a dunjaluk za njega je samo nesto sto nema mjesta u njegovom srcu.Ne mari za bogastvom i zadovoljava se sitnicama koje su mu potrebne da bi prezivljavao.Sto se tice njegove porodice,svi su na Pravom putu i drže se Allahove dz s upute.On ponekad sjedne sa ljudima,omladincima pa čak se rasprica i sa djecom i iz njega zruci dobrota i toplina koja se ne može ne primjetiti i osjetiti.

Cesto prica o svom zivotu i upozorava one koji malo eskiviraju da to ne cine navodeci im sve sta je prezivljavao.Njegovi drugovi,ga kore sto ne presucuje svoju proslost ali on im samo odgovara da je ne krije i time zeli pokazati onima koji slijede dunjaluk i prokletog sejtana da se okane toga i da imaju jasnu sliku sta je bilo njemu dok je takav bio...